

τος εὐπατρίδης ἀνήγγειλε τότε εἰς τὴν | νατο νὰ τῇ χορηγηθῇ καθὸ καταστάσα
 χήραν ὅτι ἡ ζητηθεῖσα ἀκρόασις δὲν ἠδύ- | πλέον ἄσκοπος.»

Μεταφερθὲν ἔπειτα εἰς τὸ Μαιευτήριον διέμεινεν ἐκεῖ

Ἄς μὴ κρίνωμεν πολὺ αὐστηρῶς τὸ ὑπέρογκον τοῦτο σφάλμα τῆς παλινορθώσεως. Ἀὐτὴ ὑπῆρξεν εἰλικρινῆς ἐν τῇ πολιτικῇ ἐξάψει τῆς ἐνόμισεν ὅτι ἔπραττε συμφώνως πρὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐφόνευσε τὸν ἀνδρεῖον ἐκείνον ὕπως φονεύομεν κακοῦργόν τινα κατὰ τοῦ ὁποίου ὑπερασπιζόμεθα τὴν ζωὴν μας. Ὅλαι αἱ κυβερνήσεις διέπραξαν παρόμοια σφάλματα, καὶ, ἐνόσω πᾶσα νικηφόρος ἐξουσία θέλει θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς ἔχουσαν τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὸν ἠττημένον, τοιαῦτα σφάλματα θέλουν διαπράττεσθαι. Ἡ δίκη τοῦ Νεῦ ὡς ἡ τοῦ Δουδοβίκου ΙΣΤ', ὡς ἡ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐγκιέν, ὡς τόσαι

ἄλλαι, ἀποδεικνύει τὸ ἄνομον, τὸ ἄτοπον, τὸ ἀνωφελές τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων.

Ἡ βδελυρὰ ἀπόφασις τῆς 6 δεκεμβρίου 1815 εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀκυρωθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλίας, ὅτε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, ἡ χήρα, τὰ τρία τέκνα καὶ ὁ εἰς τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Νεῦ, ὁ Κ. Δουπὲν ὑπρεσβύτερος, ἐπέτυχον παρὰ τοῦ βασιλέως Δουδοβίκου Φιλίππου πρῶτην τιμὰ ἐπανόρθωσιν, τουτέστιν ἰσόβιον σύνταξιν 25,000 φράγκων διὰ τὴν στραταρχίδα. Τὴν 12 νοεμβρίου 1851, ἀναφορὰ τις τῶν κατοίκων τῆς Μοξέλης, ζητούντων νὰ μετατεθῶσι τὰ λείψανα